

Ю. Низовски и П. Ю. Черносвитов. Една трета от книгата е посветена на Куликовската битка. Авторите подробно описват археологията в този край на Тулска област, наричан днес от историците „Куликово поле“. Разказват, че не е намерена НИТО ЕДНА археологическа находка, която да потвърди, че на това място се е разиграла Куликовската или пък някаква друга голяма средновековна битка.

Накрая А. А. Бичков, А. Ю. Низовски и П. Ю. Черносвитов стигат до извода, че Куликово поле се намира на съвсем друго място. Нататък те споменават нашата реконструкция, според която Куликовската битка е станала на територията на Москва. Накрая заявяват „авторитетно“, че нашата реконструкция е „неубедителна“ и ВЕДНАГА посочват „своята реконструкция“, а тя гласи, че Куликово поле се намира на територията на Москва (!?). Тази версия е наречена версията на А. А. Бичков – на едният от авторите на книгата. Ще повторим: историците или ни ругаят, или като А. А. Бичков безсрамно си приписват нашите резултати. А понякога правят и едното, и другото.

Трябва да кажем, че на места в книгите на А. А. Бичков наистина има интересен материал: цитати от старинни източници и т.н. Но когато А. А. Бичков се опитва да се ориентира в историята, да предложи своя реконструкция, нещата не отиват по-далече от мъгляви и неубедителни разсъждения.

Този пример показва, че някои историци, особено пък археолозите, които работят непосредствено с материала от разкопките, понякога съзнават колко неправилна е Скалигеровата версия и усещат правотата на нашата реконструкция. Но не могат да го признаят, понеже не искат да се „цепят от гилдията“. И започват да предлагат някакви свои неща, които не съвпадат нито с нашата реконструкция, нито със Скалигеровата версия. И нищо не излиза от тази работа. Проблемът идва оттам, че истината за историята е една и изглежда, като цяло тя е напипана в нашите трудове.

Една от насоките в борбата с новата хронология е опитът да се напълни книжният пазар с долнопробна литература на тази тема. Такива са например някои книги от популярния автор на съвременни криминалета А. А. Бушков. С вид на „независим изследовател“ той преписва фрагменти от нашите книги и внушава на читателя мисълта, че ние като цяло грешим. Тук, както ни се струва, налице е не само желание да възползва от темата, заинтересувала мнозина, но и напълно осъзната борба с новата хронология, както и стремежът да промени руслото ѝ.

Друга важна и доста сериозна насока в борбата с новата хронология, която напоследък придобива все по-голям размах, е преднамереното изопа-